

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobkyně: **H. N.** proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem Praha 5, Křížová 25, k žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2.3.2015, o **nároku na starobní důchod,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyni nebyl přiznán starobní důchod z důvodu nesplnění podmínky doby pojištění.

[2] Žalobkyně podala v zákonné lhůtě u polského soudu, Obvodního soudu ve Świdnicy, žalobu, která byla prostřednictvím žalované zdejšímu soudu předložena dne 3.11.2015. Žalobkyně v žalobě vyslovila nesouhlas s uvedeným rozhodnutím s tím, že bylo porušeno její právo a zdůraznila, že podala žádost o dopočtení k polskému důchodu, když má odpracováno 11 let a 92 dnů, a to 3190 dnů (to 8 let a 270 dnů) v České republice a 917 dnů pojištění (2 roky a 187 dnů) v Polské republice. Odvolala se na polskou ústavu a má zato, že z důvodu nesprávného použití tiskopisu EU č. 202 nebo 205 došlo k nesprávnému rozhodnutí. Uvedla, že získala pojištění za výchovu tří dětí v počtu 9 let, neboť syn R. se narodil 6.4.1977, dcera A. 1.10.1978 a J., 30.1.1982. Podle ní získala 20 let pojištění s výchovou dětí. Zdůraznila, že nežádala o důchod v ČR, jen chtěla, aby byly využity roky z ČR pro výpočet důchodu v Polsku.

[3] Žalovaná k žalobě uvedla, že trvá na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť žalobkyně nesplňuje jednu ze základních podmínek pro vznik nároku na starobní důchod podle § 28 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění (dále jen ZDP) s přihlédnutím k Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 883/2004 a Nařízení evropského parlamentu a Rady č. 987/2009. Navrhla žalobu zamítnout.

[4] Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla námitky a potvrdila své rozhodnutí ze dne 26.6.2014 č.j. X. V odůvodnění s odkazem na Nařízení č. 883/2004 a č. 987/2009 a ZDP srozumitelně a podrobně odůvodnila své rozhodnutí. Zdůraznila, že dle spisové dokumentace účastnice řízení získala pro nárok na starobní důchod pouze 11 roků a 92 dnů pojištění, a to včetně dob pojištění potvrzených polským nositelem pojištění. Účastnice řízení tak nesplňuje podmínku získání doby pojištění nejméně 25 let stanovených v § 29 odst. 1 písm. a) ZDP ani s přihlédnutím k dobám pojištění získaných podle právních předpisů Polské republiky: pro nárok na starobní důchod získala 3190 dnů pojištění, tj. 8 roků a 270 dní v České republice a 917 dnů pojištění, tj. 2 roky a 187 dní v Polské republice. Nelze souhlasit s námitkou účastnice řízení, že s ohledem na dobu péče o děti v rozsahu 9 let má celkem 20 let doby pojištění.

[4] Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že u žalované dne 7.4.2014 napadla žádost o starobní důchod sepsaná na tiskopise E 202 PL, součástí žádosti byl tiskopis E 205 o historii pojištění v Polsku obsahující údaje o pojištění od 1.6.1969 do 15.12.1969 6 měsíců a 15 dní, od 1.1.1970 do 17.12.1970 v počtu 11 měsíců a 17 dní a od 18.1.1971 do 30.6.1971 v počtu 5 měsíců a 14 dní a dále přiloženy ve fotokopii rodné listy dětí, a to pro R. M., nar. X, A. M., nar. X a J. P., nar. X. Dne 26.6.2014 žalovaná rozhodla pod č.j. X tak, že žádost o starobní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 28 zdp s přihlédnutím k Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 883/2004 a Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 987/2009 zamítla z důvodu nezískání 25 let pojištění, přičemž součástí rozhodnutí byl osobní list důchodového pojištění. Dne 18.6.2014 předložen polský nositelem pojištění tiskopis E 001 (sdělení informací), jehož přílohou byl formulář E 205 potvrzující kromě již doby uvedené na předcházejícím tiskopise E 205 ze dne 7.4.2014 další dobu, a to jako dobu náhradní od 1.10.1979 do 30.9.1982 bez specifikace počtu dní pojištění a od 1.10.1982 do 30.9.1985 s vykázáním doby pojištění v rozsahu 7 měsíců plus 25 dnů. Z osobního listu důchodového pojištění vystaveného žalovanou dne 23.6.2014 zjištěno, že žalobkyni je hodnocena doba v Polsku od 1.6.1969 do 15.12.1969 – 195 dnů, od 1.1.1970 do 31.3.1970 – 90 dnů, od 1.4.1970 do 17.12.1970 – 257 dnů, od 8.11.1971 do 27.6.1971 – 160 dnů a pak náhradní doba pojištění v Polsku od 7.4.1980 do 30.9.1982 – 97 dní a od 1.10.1982 do 30.9.1985 – 118 dní. V České republice je žalobkyni hodnoceno 1727 dnů od

28.6.1971 do 19.3.1976 a 1463 dnů od 5.4.1976 do 6.4.1980. Součástí spisu jako příloha k formuláři E 001 CZ jsou potvrzení doby péče o dítě na tiskopise P1000 vystavené polským nositelem pojištění o obsahu, že pro dítě J. P., nar. X je započtena doba péče z vysílající instituce od 1.10.1982 do 30.9.1985 a pro A. M., nar. X doba péče od 7.4.1980 do 30.9.1982.

[5] Soud při hodnocení důvodnosti žaloby vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a v mezích žalobních bodů při dodržení ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[6] Žalobkyně je polskou státní příslušnicí žijící v Polsku dožadující se přiznání starobního důchodu s ohledem na získanou dobu důchodového pojištění v České republice, zejména získání náhradní doby pojištění z důvodu výchovy tří dětí. Dle ust. čl. 6 Nařízení Rady 883/2004 každý členský stát je povinen při rozhodování o nároku na starobní důchod přihlížet i k dobám pojištění získaných v jiném členském státě, pokud doba pojištění získaná na území státu, který posuzuje nárok na starobní důchod podle svých vnitrostátních předpisů, není v takovém rozsahu, aby založil nárok na starobní důchod. Pro nárok na starobní důchod dle českých právních předpisů, se vyžaduje v případě žalobkyně s ohledem na datum jejího narození a výchově tří dětí, 25 let pojištění a dosažení důchodového věku 57 let a 8 měsíců, nebo dosažení 65 let věku a získání 15 let pojištění (§ 29 odst. 1 a 2 zdp). Žalobkyně důchodový věk získala ke dni 1.12.2009, avšak na území ČR získala jen 3190 dnů pojištění, což činí 8 roků a 270 dnů pojištění. Jestliže žalobkyně nesplnila podmínku rozsahu doby důchodového pojištění, neboť nezískala 25 let pojištění, či alespoň 15 let pojištění, je nutno pro vznik nároku na starobní důchod zhodnotit i dobu získanou v Polsku, tj. 917 dní. Jak vyplynulo z dokladů o době pojištění vystavené oběma nositeli pojištění, viz odst. [4] tohoto rozsudku, žalobkyně získala celkem 4109 dní, což představuje 11 roků a 92 dní.

[7] Soud nepřisvědčil žalobkyni v tvrzení, že výchovou dětí získala dalších 9 let pojištění a tato doba, že jí zhodnocena nebyla. Podle spisové dokumentace, což žalobkyně ve své žalobě nezpochybnila, vychovala 3 děti, a to syna R., který se narodil X, dceru A., nar. X a J., nar. X. Dle české právní úpravy, konkrétně § 5 odst. 2 písm. e) zdp ve spojení s ust. § 104 odst. 1 zdp, se doba péče o dítě hodnotí v rozsahu čtyř let (do 31.12.1995 se hodnotila v rozsahu tří let). Rozsah této péče se však nestanoví prostým násobkem čtyř let za každé dítě, v případě žalobkyně 4 x 3, tj. 12 let, resp. jak žalobkyně se domáhala započtením za každé dítě 3 roky, tj. 3 x 3 = 9 let. Aby takto bylo možno postupovat, muselo by se vždy každé další dítě narodit až po vypršení čtyřleté doby. Tzn., narodilo-li se první dítě dne 6.4.1977, pak aby se rozsah péče za toto dítě hodnotilo čtyřmi roky pojištění, musela by se dcera A. narodit nejdříve 7.4.1981 a třetí dítě rovněž 4 roky po datu narození dcery A. Vzhledem k tomu, že v souzené věci tak tomu nebylo a dcera A. se narodila již X, je možné za péči syna R. hodnotit toliko 17 měsíců a 25 dní atd.

[8] Přes uvedené v odstavci [7] tohoto rozsudku je však nutno poukázat na skutečnost, že dne 18.6.2014 byl žalované doručen nový formulář E 205 ze dne 9.6.2014, v němž jsou některé doby polským nositelem pojištění oproti formuláři E 205 ze dne 7.4.2014 hodnoceny odlišně, a to konkrétně nově je uvedena náhradní doba pojištění od 1.10.1979 do 30.9.1982 a od 1.10.1982 do 30.9.1985. S konfrontací tiskopisů P1000 uvedených v odstavci [4] tohoto rozsudku je pak zjištělné, že se jedná o náhradní dobu pojištění péče o dítě, kterou polský nositel pojištění žalobkyni započtl s tím, že tuto započtl až od 7.4.1980, neboť do 6.4.1980

je tato doba vykázána žalovanou jako zaměstnání v České republice. Jedna a tatáž doba nemůže být hodnocena oběma nositeli pojištění, tedy jako doba česká a současně doba polská, neboť by tak fakticky došlo k započtení téže doby dvakrát. Soud opakuje, že žalovaná, jak vyplývá z osobního listu důchodového pojištění, započtla žalobkyni dobu péče o syna R. od X do 30.9.1978, do narození A. (nar. X) a dále dobu od 1.10.1978 do 6.4.1980 jako dobu pojištění, když bezprostředně následující dobu od 7.4.1980 již vykazuje polský nositel pojištění jako náhradní dobu pojištění. Podle nařízení č. 883/04 jsou stanovena pravidla pro zápočet dob péče o dítě, která jsou přesně formulována v článku 44 Nařízení 987/2009. Uvedený článek při respektování pravidel určujících příslušnost k právním předpisům dle hlavy II Nařízení 883/2004 stanoví, že dobu péče o dítě primárně zhodnotí stát, jehož právní předpisy se na pečující osobu podle hlavy II Nařízení 883/2004 vztahovaly. Podle hlavy II čl. 11 odst. 3 písm. e) Nařízení 883/04 se na žalobkyni vztahují právní předpisy státu, ve kterém má žalobkyně bydliště. Teprve v případě, že by polský nositel pojištění nepřihlížel k době péče o dítě, pak by péče o dítě byla hodnocena českým nositelem pojištění. Vzhledem však k tomu, že polský nositel pojištění novým tiskopisem E 205 ze dne 9.6.2014 sdělil, že hodnotí i náhradní dobu pojištění péče o dítě, žalovaná nebyla oprávněná podle českých předpisů v plné šíři hodnotit dobu péče o dceru A. a poté i syna J.; není rozhodující, co je pro žalobkyni výhodnější, či hodnocení této náhradní doby pojištění podle polských předpisů či českých předpisů.

[9] Pokud žalobkyně namítá, že nežádala v ČR o starobní důchod, ale požadovala, aby jí doba českého důchodového pojištění byla připočítána v Polsku, pak soud k tomu uvádí, že žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení dne 7.4.2014 obdržela žádost o starobní důchod na formuláři E 202 PL. Žalovaná tak byla povinna o této žádosti rozhodnout. Pokud žadatelka se domáhá započtení doby pojištění polským nositelem pojištění, musí se bránit u polského nositele pojištění.

[10] Soud v plném rozsahu přisvědčil žalované, jestliže žádosti o starobní důchod nevyhověl.

[11] Soud na základě shora uvedeného žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, proto ji náhrada nákladů řízení nenáleží a úspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona.

[13] Výrok III. tohoto rozsudku o nákladech státu je odůvodněn ust. § 36 odst. 2 s.ř.s., podle kterého náklady spojené s přibráním tlumočníka platí stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Krajský soud v Ostravě
- dne 24. června 2016-

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně